

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/154/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613010352
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1613010352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného T. B. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaniach obžalovaného Jána B. a F. F. proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 08.09.2014, sp. zn. 2T/62/2013, na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2015 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/62/2013 z 08.09.2014 ohľadne oboch obžalovaných T. B. a F. F. v celých výrokoch o trestoch odňatia slobody a spôsobe ich výkonu.

Krajský súd v Bratislave podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

1./ obžalovaného T. B., nar. XX.XX.XXXX v Q., bytom S., R. XXX/XXX, na slobode

o d s u d z u j e

podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. d/, § 38 ods. 3 a § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 /tri / roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e sa:

· výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 28.10.2010, sp. zn. 0T/183/2010, právoplatného 28.10.2010,
ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

2/ u obžalovaného F. F., nar. XX.XX.XXXX v L., bytom S., Na pasienkoch XXX/XX, na slobode

podľa § 44 Tr. zák.

u p ú š ť a

od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniam trestných rozkazov

· Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010, právoplatného 08.10.2010,
· Okresného súdu Malacky z 02.01.2012, sp. zn. 3T/193/2011, právoplatného 12.01.2012.

Vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zostáva nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 08.09.2014, sp. zn. 2T/62/2013 boli uznaní za vinných obž. T. B. v bode 1) zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a obž. Viktor F. v bode 2) z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obž. T. B. dňa 01.05.2010 asi o 20.45 hod. vo vlaku Os 2033 s pravidelným odchodom z B. o 20.12 hod. smerom do Bratislavy, v úseku žst U. F. - S. fyzicky napadol spolu s ďalšími osobami údermi poškodeného Y. B., pričom následne vzal poškodenému cestovný vak, ktorý mal poškodený pri sebe, jeho obsah vysypal a odcudzil mobilný telefón M. so SIM kartou, tel. číslo XXXX XXX XXX, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 131,- Eur;

Obž. F. F. dňa 01.05.2010 asi o 20.45 hod. vo vlaku Os 2033 s pravidelným odchodom z B. o 20.12 hod. smerom do Bratislavy, v úseku žst U. F. - S. spolu s ďalšími osobami fyzicky napadol poškodeného Y. B., pričom, keď obž. T. B. odcudzil následne poškodenému cestovný vak a jeho obsah vysypal na podlahu vagóna, odcudzil z obsahu cestovného vaku jeden ks prehrávač diskman ku škode poškodeného Y. B..

Za to bol obžalovaný T. B. odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný F. F. bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň bol zrušený vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/148/2011 z 20.10.2011 a trestný rozkaz Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/193/2011 z 02.01.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Y. B., nar. 26.06.1992, bytom Bratislava, N. údolie XX, s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní T. B. a F. F..

Obžalovaný T. B. v písomných dôvodoch svojho odvolania, prostredníctvom ustanoveného obhajcu s poukazom na odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu uviedol, že odvolanie podáva proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, týkajúceho sa jeho osoby s tým, že v konaní neboli produkované priame ani nepriame dôkazy, ktoré by ho usvedčovali z násilia voči poškodenému. Dôvodil, že použitie násilia, resp. hrozby násilia je pritom obligatónnym znakom skutkovej podstaty zločinu lúpeže. Má za to, že v jeho prípade nemožno jeho konanie kvalifikovať ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., ale len ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/,d/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejedal a rozhodol.

Obžalovaný F. F., prostredníctvom zvoleného obhajcu, v odôvodnení odvolania s poukazom na prvostupňový odsudzujúci rozsudok primárne poukázal na to, že už v prípravnom konaní sa doznal, že napadol poškodeného B., čo úprimne oľutoval a že to bola nerozvážnosť a nevie čo ho to napadlo, ale poprel, že poškodenému odcudzil hudobný prehrávač, resp. inú vec. Následne poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku ohľadne jeho viny, pričom namietal, že výlučne vychádzal z tvrdení obžalovaného T. B.. Poprel, že by spoločne s B. prehľadávali cestovný vak poškodeného. Následne popísal výpovede obžalovaného T. Kollera, ako aj výpoveď poškodeného F. B. ohľadne predmetného vaku s jeho obsahom. Argumentoval preto, že v tomto sa nenachádzal hudobný prehrávač, nakoľko poškodený uviedol, že vo vaku bola len deka, nejaké sáčky a papiere, zväzok kľúčov a jablko. Následne poukázal na výpoveď svedka C. F., ktorý uviedol, že po vystúpení z vlaku Braunecker mal v ruke diskman, mobilný telefón videl v ruke obžalovaného B. o ktorom nevedel, či patril jemu alebo inej osobe a že Braunecker rozbil diskman o zem. Napokon argumentoval, že samotný poškodený nevedel identifikovať kto mu odcudzil diskman, telefón, cestovný vak, resp. peňaženku a toto neozrejmla

ani svedkyňa Q. K.. Preto namietal postup súdu, že medzi dôkazmi uveril len niektorému, konkrétne výpovedi obžalovaného B. a za základ skutkových zistení považoval len časť z vykonaných dôkazov a tvrdenia poškodeného, ale výpoveď svedka F. do úvahy nevzal. Namietal aj úplnú absenciu hodnotenia rozporných dôkazov a vyslovil názor, že bolo možné dospieť k skutkovým zisteniam odlišným od prvostupňového súdu, ktoré sú v jeho prospech.

Následne poukázal na rozhodnutia NS SR, sp. zn. 5To 20/2010 a 1Tos 4/2009. Uviedol, že trestný čin výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. je len prečinom a že z rozsudku nie je zrejmé, či okresný súd zobral do úvahy aj závažnosť činu. Pokiaľ ide o výšku uloženého trestu vytkol okresnému súdu, že síce mu priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., avšak opomenul, že je vo veku blízkeho veku mladistvých a táto skutočnosť mala rozhodný vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť, čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. d/ Tr. zák.

Rovnako namietal aj opomenutie, že pred spáchaním skutku viedol riadny život podľa § 36 písm. j/ Tr. zák.

Naproti tomu okresný súd prihliadol u neho na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a to aj napriek tomu, že sa nepodarilo preukázať s najvyšším stupňom istoty, že skutok obžaloby sa stal a že on je skutočne osobou, ktorá sa odcudzenia diskmanu dopustila.

Navrhol preto, aby odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania ktoré im predchádzalo a následne jeho odvolaním napadnuté výroky zrušil.

V súlade so zákonom boli obidve tieto odvolania v zmysle § 314 Tr. por. zaslané prokuratúre na prípadne vyjadrenie k nim, čo však prokuratúra nevyužila.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa vykonalo podľa § 293 ods. 5 Tr. por. v neprítomnosti obžalovaného T. B., nakoľko tento písomným podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave 24.02.2015 žiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti a podľa § 294 ods. 2 Tr. por., za splnenia zákonných podmienok aj v neprítomnosti poškodeného Gregora B.. Potrebne je pritom ešte dodať, že v konaní pred okresným súdom u obžalovaného T. B. bol dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por., avšak vzhľadom k tomu, že následne ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu bol obžalovaný T. B. prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, opatrením z 29.01.2015 bolo ustanovenie obhajcu zrušené a obžalovaný si sám obhajcu na ďalšie jeho zastupovanie, napriek upozorneniu súdom, ne zvolil.

Obžalovaný F. F. zotrval na podanom odvolaní, ktoré však pred odvolacím súdom modifikoval v rozsahu, že jeho odvolanie smeruje len proti výroku o treste.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie podľa § 269 Tr. por. oboznámením pripojených spisov a to Okresného súdu Malacky, sp. zn. 0T/47/2010, sp. zn.1T/58/2011, sp. zn.1T/131/2009, sp. zn. 3T/6/2010, sp. zn. 3T/148/2011, sp.zn.1T/93/2011, sp.zn. 3T/148/2011, sp. zn. 3T/193/2011, Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/93/2010, Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T/273/10 a Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/183/2010.

Obhajca obžalovaného F. F. v konečnom návrhu uviedol, že vzhľadom na modifikované odvolanie obžalovaného F. F. žiadal, aby odvolací súd upustil od uloženia súhrnného trestu k relevantným odsúdeniam s prihliadnutím na skutočnosť, že k prejednávánemu trestnému činu došlo pred dlhým časom. Argumentoval, že po vykonaní už skôr uložených trestov sa obžalovaný riadne zaradil do spoločnosti, nepokračoval v páchaní trestnej činnosti a uloženie súhrnného trestu by nenaplnilo svoj účel ani vo vzťahu k prevýchove obžalovaného ani vo vzťahu k ochrane spoločnosti pred konaním obžalovaného vo vzťahu k trestnému zákonu.

Prokurátorka navrhla vzhľadom na doplnené dokazovanie zrušiť napadnutý rozsudok ohľadne oboch obžalovaných vo výrokoch o trestoch a uložiť v zmysle zákona primerané súhrnné tresty.

Obžalovaný F. F. záverom uviedol, že úprimne ľutuje, čo sa stalo, že boli pod vplyvom alkoholu, bolo 1. mája.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obaja odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolania oboch obžalovaných sú dôvodné, u obžalovaného T. B. len čiastočne.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. F. z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd predmetný rozsudok vyhlásil po tom, čo po podaní obžaloby na štyroch obžalovaných, bol najskôr 02.01.2013 vo veci vydaný trestný rozkaz, ktorým obaja odvolatelia boli uznaní za vinných zo zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 ods. 1 Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe (č.l. 211-212) a obaja boli odsúdení k trojročným nepodmienečným trestom odňatia slobody, obž. Viktor F. k súhrnnému trestu odňatia slobody, za súčasného zrušenia výrokov o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/148/2011z 20.10.2011 a trestného rozkazu Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/193/2011 z 02.01.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obaja obžalovaní boli podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Keďže obaja obžalovaní, odvolatelia T. B. a F. F. podali tomuto trestnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v tejto časti bol trestný rozkaz zo zákona zrušený a ostal v platnosti len ohľadne bývalých dvoch spoluodsúdených, ktorí odpor nepodali.

Okresný súd následne vykonal na hlavných pojednaniach dokazovanie, na ktorých vypočul obžalovaných T. B. a F. F., poškodeného Y. B., svedkov C. F. a Q. K., prečítal listinné dôkazy, najmä zápisnicu o rekognícii, úradné záznamy, správy o povesti a odpisy registra trestov, oboznámil obsah trestných spisov Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/193/2011 a sp. zn. 3T/148/2011 a na podklade takto vykonaného dokazovania zistil súd skutkový stav, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o ustálenú vinu obžalovaného T. B. je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal prvostupňový súd na hlavnom pojednaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného T. B. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti ohľadne tohto odvolateľa vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného Jána B..

Krajský súd si osvojuje preto skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný T. B. spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný T. B. v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, použil násilie voči poškodenému v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Obžalovaný T. B. už v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní uvádzal, že dňa 01.05.2010 cestoval spolu s priateľmi vlakom z Malaciek do Zohoru, pričom vo vagóne sedel aj neznámy mladík(poškodený), ktorého fyzicky napadli najprv Q. (t.č. právoplatne odsúdený) a potom sa k bitke pridali Braunecker (t.č. právoplatne odsúdený) a F.. Počas ich útoku na poškodeného využil situáciu a odcudzil mu cestovný vak, ktorý mal poškodený pri sebe a keď to obžalovaný F. zbadal, dobehol za ním do uličky, spolu batoh prehládali a veci v ňom nachádzajúce sa si rozdelili tak, že on si ponechal mobilný telefón a F. si zobral prehrávač, tzv. diskman. Obžalovaný teda rovnako, ako pred prvostupňovým súdom, tak aj v odvolaní namietal akýkoľvek útok a použitie násilia voči poškodenému a žiadal, aby jeho konanie bolo kvalifikované len ako prečin krádeže.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bol obžalovaný T. B. z použitia násilia voči poškodenému jednoznačne usvedčený nielen výpoveďou samotného poškodeného Y. B., ktorý potvrdil, že celkove ho bili všetci štyria útočníci, títo mu následne vytrhli a zobrali diskman, mobilný telefón a cestovný vak, ktorý mal pri sebe a jeden z nich ho vyzval, aby im dal peniaze, tak vytiahol z vrecka peňaženku s drobnými mincami a túto mu odovzdal, pričom na hlavnom pojednávaní opoznal aj obžalovaného T. B. (aj obžalovaného F. F.), ako útočníkov, ale nevedel presne identifikovať, ktorý z nich mu aké veci zobral. Napokon vina obžalovaného bola preukázaná aj rekogníciou poškodeného Y. B., ktorý opoznal práve obžalovaného T. B. ako osobu, ktorá ho lúpežne prepadla počas cesty vlakom do Bratislavy.

Z výpovede svedka C. F., bolo taktiež preukázané, že pri vystupovaní z vlaku sa mu práve obžalovaný T. B. priznal, že fackoval poškodeného a že mu zobral telefón. Napokon aj z výpovede svedkyne Q. K., ktorá cestovala vo vlaku, v tom istom vagóne ako obžalovaný a poškodený, že všetci štyria neznámi mladíci napadli poškodeného tak, že do neho sácali, strkali a udierali a po ich vystúpení z vlaku jej poškodený povedal, že ho napadli bez príčiny, zobrali mu telefón, batoh a zrejme aj prehrávač.

Aj z výpovede spoluobžalovaného F. F., ktorý sa čiastočne k spáchaniu činu priznal, že v podstate bez príčiny napadli poškodeného tak, že ho najprv fackali a potom do neho kopali, že k bitke sa pripojil aj obžalovaný T. B., že ho bili všetci štyria a že cestovný vak vzal poškodenému práve obžalovaný T. B., ktorý mu pri vystupovaní z vlaku dal prehrávač.

Vzhľadom k právoplatnému odsúdeniu bývalých t.č. už právoplatne odsúdených L. Q. a T. Q. vyššie uvedeným trestným rozkazom, správne okresný súd ako svedkov ich na hlavné pojednávanie predvolal, títo však využili svoje procesné právo a odmietli k veci vypovedať.

Na základe uvedeného preto podľa senátu krajského súdu správne postupoval súd I. stupňa, keď neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného T. B. a tieto vyhodnotil ako nevierohodné a nepravdivé, Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku (oproti podanej obžalobe, v prospech obžalovaného upravený) a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného T. B..

Odvolací si súd v celom rozsahu osvojil preto túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ju opakovať, nakoľko odvolacie námietky boli zhodné s obhajovacími

prednesmi obžalovaného pred okresným súdom, s ktorými sa prvosupňový súd zákonným spôsobom už vysporiadal.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného T. B., keď ho kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, keď použil násilie voči poškodenému a to s úmyslom získať cudziu vec, pretože v danom prípade boli naplnené všetky zákonné znaky uvedeného zločinu a správne okresný súd z hľadiska subjektívnej stránky posúdil konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Iná situácia bola v prípade obž. F. F., ktorý najskôr podal odvolanie aj čo do ustálenej viny prvostupňovým súdom, ale pred odvolacím súdom modifikoval svoje odvolanie s tým, že namietal len uložený trest. Nakoľko odvolaním obžalovaného F. F. bol napadnutý len výrok o treste, povinnosťou odvolacieho súdu na základe obmedzeného revízneho princípu, determinovaným ustanovením § 317 Tr. por., bolo preskúmanie len výroku o treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto výroku, pričom dospel k záveru, že jeho odvolanie (len čo do trestu) je dôvodné, lebo postup okresného súdu, keď aplikoval ustanovenia o ukladaní súhrnného trestu, bol v rozpore so zákonom a uložený trest je neprimeraný.

Rovnako zistil aj porušenie zákona pri ukladaní trestu obžalovanému T. B..

Preto pri preskúmaní napadnutých výrokov o trestoch oboch odvolateľov, ako aj ich výmery odvolací súd dospel k záveru, že uložené tresty odňatia slobody okresným súdom obidvom odvolateľom nie sú uložené v súlade so zákonom a sú aj neprimerané.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o

jednu tretinu; súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody (viď nižšie nález ÚS SR). Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods.1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnoty, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci alebo trest zákazu činnosti, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 44 Tr. zák. súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchateľa za dostatočný.

Podľa § 321 ods.1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu obž. T. B. okresný súd mu uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 roky, pričom vzhľadom na § 37 písm. m) Tr. zák. súd na predchádzajúce odsúdenie z 24.02.2010 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. neprihliadol a na strane druhej mu nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že odvolací súd doplnením dokazovania skúmal z hľadiska súdnej trestnej činnosti a množstva predchádzajúcich odsúdení T. B., či predmetný skutok bol recidívou, alebo sa zbiehal s inou trestnou činnosťou, za ktorú už bol odsúdený a ktorý skutok predchádzal tomuto odsúdeniu. Pripojením všetkých vyššie uvedených relevantných spisov zistil, že predmetný skutok obžalovaný T. B. spáchal 01.05.2010, pričom v poradí prvým odsúdením obžalovaného bolo odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV z 03.06.2010, sp. zn. 2T/93/2010 (doručený obžalovanému 21.06.2010), k podmienčnému súhrnnému trestu odňatia slobody 5 mesiacov

so skúšobnou dobou 1 rok a 2 mesiace (do 08.10.2010), za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp.zn. 1T/131/2009. Tento rozsudok bol zrušený ďalším rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp.zn. 3T/90/2010 z 20.09.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2To/164/2010 zo 17.02.2011 (prečin podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin podľa § 212 ods. 2 písm. a, ods. 4 písm. b/ Tr. zák.), ktorým bol obžalovanému T. B. uložený súhrnný trest odňatia slobody 3 roky nepodmienečne za súčasného zrušenia výrokov o trestoch rozsudkov Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/6/2010 z 11.02.2010, Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. 2T/93/2010 z 03.06.2010 a Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/131/2009 z 20.07.2009. K týmto odsúdeniam preto nebolo možné prihliadnúť, nakoľko išlo o trestnú činnosť a odsúdenia, ktoré boli pred dátumom spáchania teraz súdenej trestnej činnosti.

Preto prvým zbíhajúcim odsúdením bolo až ďalšie odsúdenie a to odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 0T/183/2010 z 28.10.2010 a to za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., k nepodmienečnému trestu odňatia slobody 8 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý mu bol doručený 28.10.2010.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal predmetný zločin lúpeže (01.05.2010) skôr, ako bolo súdom prvého stupňa vyhlásené iné odsudzujúce rozhodnutie za iný jeho prečin a to v danom prípade vyššie uvedený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/183/2010, bolo potrebné obžalovanému ukladať súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Vzhľadom na dátum spáchania teraz prejednávaneho skutku (01.05.2010) a vyššie uvedený dátum doručenia trestného rozkazu obžalovanému T. B. , je potrebné konštatovať, že ide o zbíhajúcu sa trestnú činnosť, pri ktorej bolo treba ukladať obžalovanému Jánovi B. súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na zásady pre ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

V danom prípade najprísnejšie trestným je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., pri ktorom zákonodarcu stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody na 3 až 8 rokov, nakoľko vo vyššie uvedenej trestnej veci Okresného súdu Bratislava V bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a trest ukladaný podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l, § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák., kde je rozpätie trestnej sadzby odňatia slobody 6 mesiacov až 3 roky.

Preto pochybil prvostupňový súd, keď neukladal obžalovanému T. B. súhrnný trest, podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, keď súhrnný trest je pre obžalovaného vždy výhodnejší, ako trest samostatný. Odvolací súd pritom konštatuje, že predchádzajúce odsúdenie Okresným súdom Bratislava V odsúdený nemá zahladené, dokonca tento trest má aj vykonaný.

Preto odvolací súd opätovne ukladal za obe zbíhajúce sa trestné činy obžalovanému jeden súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 42 ods. 1 Tr. zák. za skutok predmetnej trestnej činnosti, právne posúdenej ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaný 01.05.2010, ako aj za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. za skutok spáchaný 26.10.2010 na základe trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/183/2010 z 28.10.2010, teda za zločin a prečin.

Pri ukladaní súhrnného trestu odvolací súd preto dôsledne zvažoval všetky vyššie uvedené hľadiská pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom opätovne zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/-o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Odvolací súd predovšetkým u obžalovaného T. B. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d/ Tr. zák. teda, že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých a táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť, nakoľko obžalovaný sa ho dopustil vo veku 19 rokov, teda ide o osobu, ktorá dovŕšila osemnásť rok svojho veku a neprekročila dvadsaťjeden rok svojho veku, u ktorého jeho vek mal zrejmý vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť. § 127 ods. 2 Tr. por. presne definuje, že osobou blízkom veku mladistvých sa rozumie osoba, ktorá dovŕšila osemnásť rok svojho veku a neprekročila dvadsaťjeden rok svojho veku. V tejto súvislosti je pritom potrebné zdôrazniť, že všetky dovtedajšie odsúdenia mu boli uložené ako mladistvému páchatelovi.

V tejto súvislosti je potrebné pritom uviesť, že obžalovanému nebolo možné ako priťažujúcu okolnosť priznať podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., že sa dopustil viacerých skutkov, nakoľko táto okolnosť bola zohľadnená pri ukladaní súhrnného trestu a tak by bolo dva krát prihliadnuté na tú istú okolnosť. Spáchanie druhého (a viac) trestného činu, ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. sa totiž nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 od. 2 Tr. zák. Spáchanie druhého trestného činu popri zločine, je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (v jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2, resp. § 42 ods. 1 Tr. zák.). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák. Rovnako, ako prvostupňový súd, ani odvolací súd neprihliadol u obžalovaného Jána B. na priťažujúcu okolnosť, že bol už za trestný čin odsúdený vzhľadom na § 37 písm. m) Tr. zák. vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti a podľa zákona, veta za; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Vzhľadom k uvedenému, pri prevahe poľahčujúcich okolností v pomere 1:0 , teda podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a následne bolo potom potrebné podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. upraviť trestnú sadzbu aplikáciou tzv. asperačnej zásady a zákonným postupom zase zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu.

V tejto súvislosti je však potrebné pritom uviesť, že Nálezom ÚS SR publikovaným v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 zo dňa 28.11.2012 bolo vyslovené, že v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Z vyššie citovaného výroku nálezu Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že citovaná časť ustanovenia § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Tr. zák. je nielen v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, ale taktiež dňom publikácie nálezu v Zbierke zákonov stratila účinnosť.

Vzhľadom k tomu vyššie citované zákonné ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ už nie je platné ustanovenie.

Preto ukládanie trestu nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody neprichádzalo do úvahy, čo vlastne ani neaplikoval okresný súd.

Dôvod, pre ktorý bolo potrebné obžalovanému T. B. ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody bolo ustanovenie § 42 ods. 2, veta druhá, že súhrnný trest nesmie byť miernejší, ako trest uložený skorším rozsudkom, ktorý bol v danom prípade trest odňatia slobody 8 mesiacov tak, ako je vyššie podrobnejšie rozvedené, ktorý trest obžalovaný nastúpil 30.11.2010 a aj ho už vykonal spolu aj so započítaním zadržania od 27.10.2010 do 28.10.2010 ako vyplýva z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava V sp.zn OT/183/2010.

Odvolací súd pri ukladaní trestu obžalovanému T. B. podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu § 41 ods. 2 Tr. zák. a podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin zo zbíhajúcich činov najprísnejšie trestný, v danom prípade podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. (odňatie slobody na 3 až 8 rokov), najskôr zohľadnil všetky zákonné hľadiská pre ukládanie druhu trestu a jeho výmery, zohľadňujúc účel trestu upraveného v § 34 ods. 1 Tr. zák. a ostatné zásady pre ukládanie trestov vyjadrené predovšetkým v § 34 ods. 4 Tr. zák., pričom prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd preto opätovne zvažoval všetky kritéria pre ukladanie druhu trestu a jeho výmery obžalovanému a pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali jeho konanie, zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúcu okolnosť a v neposlednom rade aj na jeho postoj k trestnej činnosti. Keďže prevažovali poľahčujúce okolnosti, odvolací súd postupoval pri ukladaní trestu podľa ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. por., kedy sa mu znižovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu a následne postupom obligatórneho zvýšenia hornej hranice o jednu tretinu, súd ukladal obžalovanému T. B. trest odňatia slobody v rozpätí pôvodnej zákonnej trestnej sadzby od 3 do 8 rokov. Vzhľadom na všetky zákonné kritériá uložil obžalovanému trest na spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby, pričom tak zohľadnil v ukladanom treste aj dĺžku doby, ktorá uplynula od spáchaného skutku, teda viac, ako 4 roky.

Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje súhrnný trest odňatia slobody, v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby a to v trvaní 3 rokov, ktorý bude trestom dostatočným nielen na potrestanie obžalovaného, ale bude aj trestom primeraným a spravodlivým z pohľadu stíhanej trestnej činnosti a aj z pohľadu proporcionality.

Senát krajského súdu dodáva, že takto uložený trest je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného (retribúcia) a zahŕňa tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Keďže zrušením výroku o treste bolo potrebné zrušiť aj výrok o spôsobe jeho výkonu, v súlade so zákonom bol obžalovaný T. B. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, zodpovedajúci § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, resp. na jeho odsúdenia platí zákonná fikcia zahľadania odsúdenia, resp. boli zahladené.

Rovnako tak bolo potrebné podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne zrušiť aj výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/183/2010 z 28.10.2010, doručený obžalovanému 28.10.2010, nakoľko v zmysle § 353 ods. 6 veta druhá Tr. por. účinky spojené s vyhlásením rozsudku u trestného rozkazu nastávajú jeho doručením.

Pokiaľ ide o obžalovaného F. F., odvolací súd vzhľadom na modifikované jeho odvolanie pred odvolacím súdom, toto v plnom rozsahu akceptoval a dospel k záveru, že u neho postup podľa § podľa § 44 Tr. zák. je v súlade so zákonom, dostatočný a spravodlivý.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že prvostupňový súd postupoval v rozpore so zákonom, keď mu podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. ukladal súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/148/2011 z 20.10.2011 a trestného rozkazu Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/193/2011 z 02.01.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ak by bol postup okresného súdu správny, čo však v danom prípade nebolo, potom ukladal trest aj tak v rozpore so zákonom, nakoľko podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá súhrnný trest ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Vyššie uvedené zákonné ustanovenia presne popisujú, keda a za akých podmienok sa ukladá úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a kedy podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Z predchádzajúcich odsúdení, ku ktorým okresný súd ukladal súhrnný trest boli všetky za prečiny a to v prípade odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/148/2011 z 20.10.2011 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/193/2011 z 02.01.2012 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. zák. a keďže prvostupňový súd prekvalifikoval konanie obžalovaného oproti obžalobe zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia bol najprísnejšie trestným prečin krádeže podľa §212 ods. 3 Tr. zák. podľa odsúdenia rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/148/2011 z 20.10.2011, kde je trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky, teda najprísnejšia zo zbiehajúcej trestnej činnosti a podľa nej mal aj ukladať trest. Nesprávne ukladal trest aj podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko mal aplikovať len ustanovenie § 41 ods. 1 Tr. zák., nakoľko sa vo všetkých zbiehajúcich trestných činov jednalo len o prečiny.

Odvolačný súd však zistil v uvedenom postupe okresného súdu rozpor so zákonom, práve pri posudzovaní súbehu trestnej činnosti, keď zistil, že predmetná trestná činnosť obžalovaného, ku ktorej došlo 01.05.2010 sa zbíjala len s odsúdeniami obžalovaného a to trestnými rozkazmi Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010, právoplatného 08.10.2010 a Okresného súdu Malacky z 02.01.2012, sp. zn. 3T/193/2011, právoplatného 12.01.2012, čo zistil oboznámením pripojených predmetných spisov a odpisu registra trestov obžalovaného.

Obžalovaný F. bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 8.10.2010 sp.zn. 0T/273/10, právoplatným 08.10.2010 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. f Tr.zák. za skutok, ktorý spáchal 05.10.2010, k trestu odňatia slobody 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na jeden rok do 8.10.2011, pričom sa v skúšobnej dobe neosvedčil a 10.01.2012 bol nariadený výkon trestu.

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 20.10.2011, sp.zn. 3T/148/2011, právoplatným 20.10.201, pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr.zák. za skutok, ktorý spáchal 09.04.2011, bol odsúdený na trest odňatia slobody nepodmienečne na 4 mesiace, ktorý trest už vykonal 11.03.2012.

Posledným odsúdením je odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 02.01.2012 sp. zn. 3T/193/2011, právoplatným 21.01.2012 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/ a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. zák. za skutok, ktorý spáchal 13.08.2010, k súhrnnému trestu odňatia slobody nepodmienečne na 5 mesiacov, z ktorého bol podmienenčne prepustený 26.04.2012 rozhodnutím Okresného súdu Martin sp. zn. 13Pp/42/2012 so skúšobnou dobou na 2 roky, pričom v tejto sa osvedčil 01.07.2014, pričom trest uložený rozsudkom (správne trestným rozkazom) Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010 bol zrušený.

Vzhľadom k tomu, že predmetný skutok z teraz prejednávanej veci obžalovaný spáchal 01.05.2010, prvým odsúdením bolo odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 2 z 08.10.2010 sp.zn.0T/273/2010, ktorý bol obžalovanému doručený 08.10.2010, čo sa v zmysle § 353 ods. 6 veta druhá Tr. por. považuje za vyhlásenie rozsudku, nakoľko účinky spojené s vyhlásením rozsudku u trestného rozkazu nastávajú jeho doručením.

Vzhľadom k tomu, že skutok z odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 02.01.2012, sp. zn. 3T/193/2011 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/ a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. zák. spáchal 13.08.2010, správne bol v tomto ukladaný súhrnný trest odňatia slobody, pričom súčasne bol zrušený trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010, sa u obžalovaného F. F. predmetná trestná činnosť zbíjala len k uvedeným, vo výroku tohto rozsudku citovanými trestnými rozkazmi.

Podľa § 44 Tr. zák. súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny.

Pri predmetnom prečine krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu odňatia slobody až na 2 roky a prečine výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. trestnú sadzbu odňatia slobody až na 3 roky. Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, je potrebné vychádzať zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Pri odsudzovaní aj u obžalovaného F. F. odvolací súd dôsledne zvažoval všetky vyššie uvedené hľadiská pre ukládanie druhu trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, akceptujúc tak konečný návrh obžalovaného na verejnom zasadnutí s prihliadnutím na to, že rovnako, ako u obžalovaného B., aj u obžalovaného F. bolo potrebné zohľadniť, že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých a táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť, čo okresný súd nepoužil, v neprospech obžalovaného podľa § 36 písm. d/ Tr. zák. teda, že sa skutku dopustil vo veku 18 rokov, teda ide o osobu, ktorá síce dovŕšila osemnásť rok svojho veku, ale neprekročila dvadsaťjeden rok svojho veku, u ktorého jeho vek mal zrejmy vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť. § 127 ods. 2 Tr. por. presne definuje, že osobou blízkou veku mladistvých sa rozumie osoba, ktorá dovŕšila osemnásť rok svojho veku a neprekročila dvadsaťjeden rok svojho veku. V tejto súvislosti je pritom potrebné zdôrazniť, že v čase spáchania skutku nebol obžalovaný súdne trestaný.

Na strane druhej mu priťažovalo, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. Na rozdiel od obžalovaného B. bolo potrebné na toto prihliadnuť, nakoľko vo všetkých prípadoch išlo len o prečiny a teda by sa mu ukladal len súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., teda nie asperovaný.

Na základe týchto úvah senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že odsúdenia trestných rozkazov Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010 na trest odňatia slobody 6 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na jeden rok do 08.10.2011, ktorého výkon bol 10.01.2012 nariadený a Okresného súdu Malacky z 02.01.2012, sp. zn. 3T/193/2011, právoplatného 12.01.2012 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody nepodmiennečne na 5 mesiacov, z ktorého bol už obžalovaný aj podmiennečne prepustený 26.04.2012 rozhodnutím Okresného súdu Martin sp. zn. 13Pp/42/2012 so skúšobnou dobou na 2 roky a v tejto sa aj osvedčil 01.07.2014, za súčasného zrušenia trestu uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 08.10.2010, sp. zn. 0T/273/2010 budú dostatočným potrestaním pre obžalovaného a postačujúcim aj na jeho prevýchovu a nápravu s prihliadnutím na okolnosť dĺžky doby, ktorá uplynula od spáchania skutku a preto odvolací súd vzhľadom k nim upustil od uloženia súhrnného trestu.

Keďže okresný súd nepochybil ani v rámci adhézneho konaia, keď postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody poškodeného Gregora B. odkázal na občianske súdne konanie, na základe vyššie uvedených úvah a na základe odvolaní obžalovaných Jána Kollera a Viktora Šteffeka, odvolací súd rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal krajský súd dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie, pričom vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zostal nedotknutý.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.